

и на умъ не ми дождаше. Вълната дойде. Цѣло море отъ пѣна ме залѣ и небето изчезна. Изчезна съ него и дѣската подъ мене.

Малко следъ това азъ я видѣхъ на около 30 м. далечъ да играе по върховетъ на малкитъ вълни и да ми се присмива. Убедихъ се най-после, че язденето на вълнитъ не е само спортъ, но и цѣло изкуство. Едно китайче, което като мене бѣ пропустнало вълната, се приближи къмъ менъ и азъ го запитахъ, за колко време може да се изучи този спортъ. На разваленъ английски езикъ то ми каза: „Останете презъ зимата тука. Може би, ще можете за 6 месеца да научите нѣщо“. Това бѣ достатъчно, за да се откажа отъ по-нататъшни опити и да се прибера вече къмъ града.

Градътъ Хонолулу въ миналото си, още преди да дойдатъ европейцитъ, е билъ едно малко селце, отъ трѣстикови колиби, въ срѣдата на които се издигала една голѣма колиба, която била храмъ и въ сѣщото време дворецъ, въ който живѣели царетъ на острова. Населението почитало много богове, между които най-видно мѣсто заемалъ богътъ на природата. Въ негова честь старитъ канаки уреждали голѣми пиршества, които били придружавани съ танци и хубава музика. Цвѣтята, музиката и танцитъ били животътъ на тази раса. Първитъ европейци били учудени отъ хубостта на жителитъ въ този край и мнозина матрози желаели да останатъ за винаги тукъ. Забележително е, че на островитъ нѣма никакви хищни животни и змии, както въ другитъ полутропически мѣста на земята. Съ течение на времето канакитъ забравили своитъ богове, но обичаитъ и празненствата си запазили. Като здрава раса, тѣ сж запазени и до днесъ и живѣятъ почти сѣщия животъ, както и въ миналото. Новото, което дошло отъ стария свѣтъ, тѣ възприели, безъ то да навреди на тѣхнитъ нрави и обичаи; съ тѣхъ не станало това, както съ